A

MUKLIS JAFAR

lwn.

PP

B

MAHKAMAH PERSEKUTUAN, PUTRAJAYA
RICHARD MALANJUM HB (SABAH & SARAWAK)
HASHIM YUSOFF HMP
ZULKEFLI MAKINUDIN HMP
[RAYUAN JENAYAH NO: 05-161-2009 (B)]

C

8 JULAI 2011

PROSEDUR JENAYAH: *Rayuan - Sabitan, terhadap - Sabitan pengedaran dadah berbahaya - Rantaian keterangan - Sama ada terputus - Pengecaman dadah - Sama ada terdapat kekeliruan - Sama ada terdapat jumlah berat dadah yang berbeza - Sama ada kes pendakwaan terjejas - Sama ada ketidakadilan berlaku - Sama ada rayuan ditolak*

D

Perayu telah didapati bersalah di atas tuduhan mengedar dadah berbahaya iaitu 866 gram cannabis. Justeru itu perayu disabitkan dan dikenakan hukuman gantung sampai mati di bawah s. 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 oleh Mahkamah Tinggi. Rayuan perayu ke Mahkamah Rayuan telah ditolak. Kini perayu merayu kepada mahkamah ini. Isu- isu yang dibangkitkan oleh perayu (i) sama ada rangkaian keterangan mengenai cannabis yang didapati daripada perayu telah terputus apabila pegawai yang memegang anak kunci kepada Stor Barang Kes di Makmal Forensik Jabatan Polis iaitu DSP Samad Yahya tidak dipanggil untuk memberi keterangan dan tidak juga ditawarkan kepada pihak pembelaan dan (ii) ahli kimia (SP3) mengatakan apabila beliau menimbang barang kes yang berupa bungkusan plastik bertanda 'A' dan kandungannya, beratnya adalah 884.7 gram dan seterusnya SP3 mengatakan berat bersih ketulan mampat bahan tumbuhan yang berada di dalam plastik lutsinar tersebut adalah 866.21 gram. Dihujahkan jumlah ini berbeza dengan jumlah di dalam pertuduhan yang menyebut berat cannabis adalah 866 gram sahaja.

E

F

G

H

Diputuskan (menolak rayuan; mengekalkan sabitan dan hukuman)
Oleh Hashim Yusoff HMP menyampaikan penghakiman mahkamah:

I

(1) Keterangan Ketua Inspektor (SP4) jelas menyatakan beliau telah membuat tandaan 'A' serta menandatanganinya pada plastik lutsinar yang membalut dadah itu. Hakim bicara telah

menimbang isu ini dan membuat dapatan fakta setelah mengambilkira tandaan-tandaan yang dibuat ke atas barang kes dan pergerakan barang kes itu daripada SP4 kepada SP6, SP7, SP8 dan SP3 dan seterusnya pergerakan balik barang kes itu kepada SP8 sehinggalah ia dikemukakan semasa di dalam perbicaraan di mahkamah bahawa rantaian tidak terputus. Pengecaman dadah tersebut oleh saksi-saksi pendakwaan tidak pula disoal balas oleh peguam pembelaan mengenainya. Oleh itu, dadah tersebut yang dikemukakan adalah dadah yang didapati daripada perayu semasa dia ditangkap polis. Mahkamah Rayuan juga betul apabila membuat kesimpulan bahawa tidak terdapat rangkaian yang terputus mengenai dadah tersebut setelah meneliti keterangan SP4, SP6, SP7, SP8 dan SP3 dan tidak terdapat apa-apa kekeliruan mengenai pengecamannya. Di sini, kes pendakwaan tidak terjejas. (perenggan 12-13)

(2) Perbezaan jumlah yang didakwa telah dijelaskan oleh SP3 sendiri di dalam keterangannya di mana beliau menjelaskan bahawa beliau telah mengeluarkan barang kes dari kabinet besi berkunci, telah memotong pembalut plastik untuk mengeluarkan kandungannya, mendapati ianya mengandungi ketulan mampat bahan tumbuhan dan seterusnya telah menimbang pembalut plastik kosong dan mendapati beratnya adalah 18.49 gm. SP3 mendapati berat bersih ketulan mampat bahan tumbuhan tersebut adalah 866.21 gm. Berat bersih ini diperolehi dengan menolak berat pembalut plastik kosong dari berat kasar. SP3 telah menolak 18.49 gm daripada 884.70 gm untuk mendapatkan berat bersih tersebut. SP3 telah melaporkan berat bersih bahan tumbuhan sebagai 866 gm walhal di dalam keterangan di mahkamah, SP3 telah menyatakan berat bersihnya ialah 866.21 gm selaras dengan kaedah yang ditetapkan oleh Jabatan Kimia Malaysia yang mengabaikan titik perpuluhan semasa membuat laporan. Ini tidak memudaratkan kes pendakwaan dan tidak terdapat ketidakadilan yang berlaku kerana itu. (perenggan 15-17)

English *Translation of Headnotes*

The appellant was found guilty on the charge of trafficking in 886 grams of dangerous drugs *ie*, cannabis. Consequently the appellant was convicted and sentenced to death by hanging under s. 39B(2) of the Dangerous Drugs Act 1952 by the High Court. The appellant's appeal to the Court of Appeal was dismissed. The

A appellant appealed to this court. The issues raised by the appellant were (i) whether there was a break in the chain of evidence regarding the cannabis seized from the appellant when the officer holding the key to the exhibits at the Police Department Forensic Laboratory, DSP Samad Yahya, was not called to give evidence
B and was not offered to the defence and (ii) the chemist (SP3) had stated that he had weighed the exhibit, a plastic package marked 'A' and its contents, and found it to weigh 884.7 gram while further on SP3 had stated that the net weight of the solid lump of plant substance found in the said clear plastic was 866.21
C gram. It was argued that this amount differed from the amount in the said charge which had stated that the weight of the cannabis was 866 grams only.

Held (dismissing the appeal; affirming conviction and
D **sentence)**
Per Hashim Yusoff FCJ delivering the judgment of the court:

(1) The evidence of the Inspector-General (SP4) clearly stated that he had marked 'A' and signed on the clear plastic wrapped around the drugs. The trial judge had considered this
E issue and made the finding that after taking into account the marks made on the exhibit and the movement of the exhibit from SP4 to SP6, SP7, SP8 and SP3 and back to SP8 until it was presented during the trial in court that there was no
F break in the chain of evidence. Identification of the said drugs by the witnesses for the prosecution was not cross examined by the defence. Therefore, the said drugs that were presented were the drugs seized from the appellant when he was arrested by the police. The Court of Appeal was also correct
G when it made the conclusion that there was no break in the chain of evidence regarding the said drugs after looking at the evidences of SP4, SP6, SP7, SP8 and SP3 and finding that there was no confusion regarding the identification of the drugs. Here, the case for the prosecution was not affected.

H **(2)** The alleged difference in weight had been explained by SP3 in his evidence where he had stated that he had taken the exhibit from a locked steel cabinet, had cut open the plastic wrapper to retrieve the contents, found that it contained solid lumps of plant substance and went to weigh the empty plastic
I wrapper and found that it weighed 18.49 grams. SP3 found that the net weight of the solid lumps of plant substance was 866.21 grams. This net weight was obtained by deducting the

weight of the empty plastic wrapper from the gross weight. SP3 had deducted 18.49 grams from 884.7 grams to obtain the said net weight. SP3 had reported the net weight of the plant substance as 866 grams but had in evidence before the court, stated that the net weight was 866.21 grams, in keeping with the method fixed by Jabatan Kimia Malaysia that neglects the decimal point when making a report. This had not prejudiced the prosecution's case and no injustice had occurred because of it.

Kes-kes yang dirujuk:
Mohd Osman Pawan v. PP [1989] 2 CLJ 388; [1989] 1 CLJ (Rep) 108 SC ***(dirujuk)***
Su Ah Ping v. PP [1979] 1 LNS 100 FC ***(dirujuk)***
Sun Kam Heng v. PP [1993] 1 CLJ 109 SC ***(dirujuk)***
Timhar Jimdani Ong & Anor v. PP [2010] 3 CLJ 938 CA ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Dangerous Drugs Act 1952, s. 39B(2)
Internal Security Act 1960, s. 51(1)

Bagi pihak perayu - T Vijayandran; T/n T Vijay & Co
Bagi pihak responden - Ahmad Bache TPR

[Rayuan dari Mahkamah Rayuan, Rayuan Jenayah No: B05-25-2009]

[Nota Pengarang: Untuk kes Mahkamah Rayuan, sila lihat Muklis Jafar lwn. PP [2010] 7 CLJ 696.]

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Hashim Yusoff HMP:

[1] Perayu telah didapati bersalah di atas tuduhan mengedar dadah berbahaya iaitu 866 gram cannabis. Justeru itu perayu disabitkan dan dikenakan hukuman gantung sampai mati di bawah s. 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 oleh Mahkamah Tinggi Shah Alam. Rayuan perayu ke Mahkamah Rayuan telah ditolak. Kini perayu merayu kepada mahkamah ini.

Fakta Kes

[2] Secara ringkas, perayu telah diserang hendap oleh satu pasukan polis di tempat dan masa seperti di dalam pertuduhan (eks. P2). Setelah perayu ditangkap, Ketua Insp. Mohd Husni bin

A Manaf (SP4) yang mengetuai pasukan polis tersebut, telah mendapati dari sebelah dalam bahagian hadapan seluar perayu, satu bungkusan plastik lutsinar yang mengandungi dadah tersebut. Seterusnya, dadah tersebut disahkan oleh ahli kimia sebagai 866 gram cannabis ("dadah tersebut").

B

[3] Di hadapan kami, hanya satu isu yang dibangkitkan oleh peguam perayu, iaitu mengenai rangkaian keterangan. Beliau menghujahkan bahawa rangkaian keterangan mengenai cannabis yang didapati daripada perayu telah terputus apabila pegawai yang C memegang anak kunci kepada Stor Barang Kes di Makmal Forensik Jabatan Polis iaitu DSP Samad bin Yahya tidak dipanggil untuk memberi keterangan dan tidak juga ditawarkan kepada pihak pembelaan.

D **[4]** Mengikut keterangan Sgt. Kamaruzaman bin Harun (SP7), beliau telah menerima dadah tersebut daripada pegawai penyiasat, Ketua Insp. Che Shamsuddin bin Che Yusoff (SP8) pada 24 September 2004. Kemudian, SP7 telah menyimpan dadah berkenaan di dalam Stor Barang Kes di Makmal Forensik dari 24 September 2004 hingga 27 September 2004. Stor tersebut E dikatakan sentiasa berkunci dan kuncinya disimpan oleh DSP Samad bin Yahya.

[5] Rujukan dibuat kepada kes *Mohd Osman Pawan v. Public Prosecutor* [1989] 2 CLJ 388; [1989] 1 CLJ (Rep) 108 di mana di F ms 109 Mohamed Yusoff, SCJ berkata:

> It is to be observed that the law is clear that it is unnecessary to call every witness to ensure that there is no break in the chain of evidence (see *Su Ah Ping v. PP*). But when there is doubt as to the identity of the exhibits, as in this case, failure to adduce G evidence to provide the necessary link in the chain of evidence would be fatal to the prosecution's case *(Teoh Hoe Chye v. PP)*. In the present case we find that there is such a failure and as such the conviction under s. 39B(1)(a) cannot stand.

H **[6]** Peguam perayu juga merujuk kepada kes *Sun Kam Heng v. Public Prosecutor* [1993] 1 CLJ 109 di mana Edgar Joseph Jr. SCJ mengatakan kegagalan untuk memanggil atau untuk ditawarkan kepada pembelaan DSP Bahadom yang menyimpan revolver (P3) yang menjadi bahan tuduhan di bawah s. 51(1) Akta Keselamatan I Dalam Negeri 1960 merupakan terputusnya rangkaian keterangan mengenai revolver tersebut dan menjadi padah kecacatan kepada kes pendakwaan.

[7] Timbalan Pendakwa Raya yang bijaksana menjawab bahawa ASP Izanizam bin Salleh (SP6), Penolong Juruanalisa Cap Jari di Makmal Forensik yang telah menerima dadah berkenaan daripada Pegawai Penyiasat (SP8), melalui Sgt. Kamaruzaman bin Haron (SP7) dan juga SP7 sendiri tidak disoal-balas oleh peguam perayu untuk mencadangkan bahawa ekshibit dadah tersebut telah diusik (tempered with) dan oleh itu kemungkinan terdapat campur aduk ekshibit-ekshibit di dalam Stor Barang Kes Makmal Forensik itu. Beliau merujuk kepada kes *Timhar Jimdani Ong & Anor v. Public Prosecutor* [2010] 3 CLJ 938 di mana Abdull Hamid Embong, JCA (ketika itu) mengatakan di ms 951 seperti berikut:

> [17] Another matter that arose out of this issue is the fact that Insp. Willie was not cross-examined on the said omissions in his police report. This matter had been correctly addressed by the learned trial judge who said this in his judgment:
>
> > If the defence had serious objections to the impugned evidence of Inspector Willie the omission should have been brought to his attention while he has still in the witness box. It is against the principle of fair play to attack the evidence of a witness during submissions when the witness no longer has the opportunity to defend his evidence.
>
> [18] It is trite that if the defence had any misgivings on the authenticity or suspicious nature of any narration of the evidence by the prosecution's witness, then that witness should have been cross-examined on that disputed fact so that an explanation can be given to be to be properly assessed by the trial court. More so here when the defence is now submitting that the evidence given by the prosecution had been fabricated and not supported by the police report. To merely advert to the omission to details in the police report at the submission stage would amount to springing a surprise on the prosecution. Essential justice requires that the defence should be put during the cross-examination of any witness that part of the evidence which is disputed. An early exposition of the defence, even at the prosecution's stage has become an essential feature in the adversarial system of criminal trials in the common law jurisdictions.

[8] Di dalam kes *Su Ah Ping v. Public Prosecutor* [1980] 1 MLJ 75 mahkamah ini telah memutuskan antara lain:

> Held: (1) it is unnecessary to call evidence to ensure that there is no break in the chain of evidence. If the officer who picked up the object at the scene produced it and identified it as that very object that is enough and there is no need to call every other officer who handled it, unless there is doubt as to the identity.

[9] Dengan hormatnya kes-kes yang dirujukkan oleh peguam perayu semuanya dapat dibezakan.

[10] Di dalam kes *Mohd Osman bin Pawan, supra*, saksi-saksi pendakwaan SP3 dan SP7 mengatakan mereka menjumpai 300 gulung dalam eks. P6 dan 4,000 gulung dalam eks. P3 pada 17 Mac 1983 tetapi apabila ekshibit-ekshibit tersebut tiba kepada ahli kimia pada 21 Mac 1983 hanya terdapat 299 gulung dan 3,997 gulung dalam bungkusan ekshibit-ekshibit berkenaan. Mohamed Yusoff, SCJ antara lain berkata di ms 111:

> In the present case, it is noted, as shown in evidence, that the relevant exhibits, exhs P3 and P6, were kept in a common strong-room with other exhibits relating to other cases. They were not labelled nor marked. No register was kept of what other exhibits were kept in the room together with the present exhibits. The possibility of sending different exhibits to the chemist for analysis was highly probable in a situation such as this. This is more so when there is a discrepancy discovered in the amount of the drug, as the exhibits in this case, received by the chemist was less than the amount allegedly sent to him for analysis.

[11] Tetapi di dalam rayuan semasa, keterangan SP4 jelas menyatakan beliau telah membuat tandaan huruf 'A', tarikh 21 September 2004 serta menandatanganinya pada plastik lutsinar yang membalut dadah itu. Keterangan ini disokong oleh keterangan SP6, SP7 dan SP8 yang menerima ekshibit tersebut dan juga oleh SP3 ahli kimia yang menganalisa dadah tersebut.

[12] Hakim bicara telah menimbang isu ini dan membuat dapatan fakta setelah mengambil kira tandaan-tandaan yang dibuat ke atas barang kes dan pergerakan barang kes itu daripada SP4 kepada SP6, SP7, SP8 dan SP3 dan seterusnya pergerakan balik barang kes itu kepada SP8 sehinggalah ia dikemukakan semasa di dalam perbicaraan di mahkamah bahawa rantaian tidak terputus. Pengecaman dadah tersebut oleh saksi-saksi pendakwaan tidak pula di soal balas oleh peguam pembelaan mengenainya. Oleh itu kami berpuas hati dadah tersebut yang dikemukakan sebagai eks. P11 adalah dadah yang didapati daripada perayu semasa dia ditangkap oleh polis.

[13] Kami telah juga meneliti rekod rayuan mengenai isu ini dan bersetuju dengan mahkamah rayuan yang telah menolak hujahan peguam perayu dan telah membuat kesimpulan bahawa tidak terdapat rangkaian yang terputus mengenai dadah tersebut setelah

meneliti keterangan SP4, SP6, SP7, SP8 dan SP3 di mana masing-masing telah mengecamnya melalui penandaan-penandaan yang dibuat ke atas ekshibit tersebut dan tidak terdapat apa-apa kekeliruan mengenai pengecamannya. Walaupun tanpa keterangan dari DSP Samad bin Yahya, adalah mencukupi dari keterangan SP3, SP4, SP6, SP7 dan SP8 bahawa dadah tersebut jelas dikenal pasti oleh mereka masing-masing. Oleh itu kes pendakwaan tidak terjejas.

[14] Satu lagi isu yang dihujahkan oleh peguam perayu ialah mengenai perbezaan jumlah berat dadah tersebut. Beliau menghujahkan bahawa ahli kimia (SP3) mengatakan pada 14 Januari 2004 apabila beliau menimbang barang kes yang berupa bungkusan plastik bertanda 'A' dan kandungannya, dia mendapati beratnya ialah 884.70 gram. Seterusnya SP3 mengatakan berat bersih ketulan mampat bahan tumbuhan yang berada di dalam plastik lut sinar tersebut ialah 866.21 gram. Dihujahkan jumlah ini berbeza dengan jumlah di dalam pertuduhan (eks. P2) yang menyebut berat cannabis ialah 866 gram sahaja.

[15] Kami berpendapat perbezaan jumlah ini telah dijelaskan oleh SP3 sendiri di dalam keterangannya di ms 25 dan 29 rekod rayuan di mana beliau menjelaskan seperti berikut:

> Seterusnya pada 22/2/2005, saya telah mengeluarkan barang kes ini dari kabinet besi berkunci dan telah memotong pembalut plastik untuk mengeluarkan kandungannya. Saya dapati ianya mengandungi ketulan mampat bahan tumbuhan. Seterusnya saya telah menimbang pembalut plastik kosong dan telah mendapati beratnya adalah 18.49 gm.
>
> Seterusnya saya mendapat berat bersih ketulan mampat bahan tumbuhan tersebut ialah 866.21 gm. Berat bersih ini saya perolehi dengan menolak berat pembalut plastik kosong dari berat kasar. Ini bermakna saya tolak 18.49 gm daripada 884.70 gm, untuk mendapatkan berat bersih tadi.
>
> Merujuk kepada P11, saya telah laporkan berat bersih bahan tumbuhan yang saya analisis sebagai cannabis seperti ditakrifkan di bawah s. 2 ADB 1952, sebagai 866 gm walhal di dalam keterangan saya di Mahkamah ini, saya telah katakan berat bersihnya ialah 866.21gm. Ini adalah selaras dengan kaedah yang di tetapkan oleh Jabatan Kimia Malaysia, yang mengabaikan titik perpuluhan semasa membuat laporan.

[16] Oleh itu kami berpendapat berat bersih dadah tersebut yang dibuat sebagai berjumlah 866 gram sahaja dan bukan 866.21 gram tidak memudaratkan kes pendakwaan dan tidak terdapat ketidakadilan yang berlaku kerana itu.

[17] Berdasarkan sebab-sebab di atas, rayuan ini ditolak. Sabitan dan hukuman yang dibuat oleh Mahkamah Tinggi dikekalkan.